

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Saz/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7017200016
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7017200016.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: G. N. G., narodený XX.XX.XXXX v meste D., provincia D., Y. G. N., štátna príslušnosť Sýria, G. Q., vierovyznanie J., Y. vetvy, ženatý, naposledy trvale bytom v krajine pôvodu mesto D., I. Y. Y., provincia D., Y., cestovný pas Y. Č.. XXXXXXXXXX, toho času X. XXXX/X, XXX XX Y., Slovenská republika, zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO 307 988 41, týka sa Kancelárie Košice, Moyzesova 18, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková č. 6, 812 72 Bratislava ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016 týkajúce sa žalobcu: G. N. G., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Y. G. N., cestovný pas Y. Č.. XXXXXXXXXX a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II./ Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016 (č.l. 8-12 spisu) rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany žalobcovi podľa § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o azyle“).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 04.09.2015 žalobca pred pracovníkmi OCP PZ Michalovce požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR, pretože sa nemôže z dôvodu zlej situácie v jeho krajine tam vrátiť a na Slovensku má rodinu. Doplnková ochrana mu bola poskytnutá rozhodnutím žalovaného ČAS: MU-258-20/PO-Ž-2014 zo dňa 24.11.2014 na dobu jedného roka.

3. Poukazoval nato, že ostatným rozhodnutím ČAS: MU-PO-140-20/2015-Ž zo dňa 01.03.2016 rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany na území SR z dôvodu, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Po podaní opravného prostriedku z jeho strany bolo predmetné rozhodnutie predmetom konania na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 5Saz/2/2016, ktorý rozsudkom zo dňa 19.06.2016 napadnuté rozhodnutie zrušil.

4. Konštatoval, že cudzinec podal žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany v zákonom stanovenej lehote, na základe čoho bol s nim vykonaný pohovor dňa 15.10.2015, počas ktorého uviedol, že dôvody, pre ktoré mu bola poskytnutá doplnková ochrana na území SR naďalej trvajú, pričom v Sýrii po ňom a jeho manželke pátrajú štátne orgány z dôvodu, že po vypuknutí konfliktu zabezpečoval pre povstalcov

zdravotný materiál, lekársku pomoc, poľné nemocnice a iný materiál, vrátane zbraní a takisto zaistoval odchod vojakov z oficiálnej armády a ich prechod na stranu povstalcov, pričom bol aj v styku s dôstojníkmi režimu a povstalcami a zabezpečoval koordináciu pri získavaní zbraní a informácií, ktoré získaval od plukovníka sýrskej armády menom G. A., ktorý bol neskôr zadržaný sýrskymi štátnymi orgánmi a pri prešetrovaní jeho kontaktov z jedného z počítačov bolo zistené, že s povstalcami spolupracuje aj žalobca. Túto skutočnosť sa však dozvedel iba sprostredkovane a nemá o tom žiadny dôkaz.

5. Mal zato, že splnil intencie rozsudku Krajského súdu v Košiciach (5Saz/2/2016) a žalobcu oboznámil s celým spisovým materiálom a so všetkými podkladmi pre rozhodnutie, pričom s ním vykonal pohovor, v ktorom mal možnosť a rovnako aj jeho zástupkyňa vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia. Žalobca uviedol, že to, z čoho bol v SR obvinený nevykonan a nemá žiadne kontakty s domovom. Pokiaľ sa týka pasov, ktoré u neho našli uviedol, že všetky pasy patrili jednej rodine a boli to jeho susedia v Sýrii. Žiadnych ľudí neprepašoval a ani nechcel. Ohľadne peňazí a platieb uviedol, že tieto boli pre manželku a on presne nevie o aké peniaze ide. Doplnil, že jeho nevlastný brat J. H. F. bol dvakrát unesený a rodina musela zaplatiť výkupné, pričom ho uniesli G. a prepustili ho až potom, keď dostali výkupné.

6. Správny orgán dodal, že opätovne boli posúdené jeho dôvody, ako aj samotná situácia v krajine pôvodu, pričom dospel k záveru, že žalobcovi by aj naďalej v krajine pôvodu mohlo hroziť vážne bezprávie v podobe vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Bezpečnostná situácia je nestabilná, keďže v krajine prebieha občianska vojna, pričom súčasné nepokoje spôsobili v Sýrii viac ako 5 miliónov vnútorne vysídlených osôb a vysídľovanie naďalej pokračuje. Z provincie D., odkiaľ pochádza, bolo vysídlených viac ako milión ľudí a neustále dochádza tam k bojom medzi povstalcami a vládou, keďže D. je zapojený do vnútroštátneho konfliktu. Pred krízou bol metropolou krajiny, avšak momentálne sú veľké časti zbombardované a vyľudnené, pričom bezpečnosť v D. nie je zaručená, aj keď sú štvrte, ktoré konflikt nezasiahol, avšak situácia sa neustále mení a existuje riziko, že aj doposiaľ pokojné časti mesta sa môžu v priebehu krátkeho času stať bojovou zónou. Na základe nim zistených skutočností konštatoval, že bezpečnostná situácia v Sýrii je v súčasnosti nestabilná, poznačená občianskou vojnou, množstvo vysídlených obyvateľov a obrovskými stratami na ľudských životoch.

7. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-465/07, ktorý vyložil relevantné ustanovenia Smernice Rady 2004/83/ES z 29.04.2004 o minimálnych ustanovenia pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu a obsah poskytovanej ochrany.

8. Pri posudzovaní kritérií vážneho bezprávia a na základe princípu individuálneho posudzovania každej jednej žiadosti o potrebu poskytnutia medzinárodnej ochrany sa správny orgán priklonil k záveru, že v prípade návratu žalobcu do krajiny pôvodu nemožno s dostatočnou istotou predpokladať, že by nebol ohrozený jeho život alebo nedotknuteľnosť jeho osoby z dôvodu pretrvávajúcej nepriaznivej bezpečnostnej situácie v Sýrii, ako aj samotnom D., odkiaľ pochádza a prikláňa sa k faktu, že by sa mohol v D. stať obeťou vážneho bezprávia. Teda v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu, respektíve do D., berúc do úvahy riziková bezpečnostnú situáciu a tiež princíp individuálneho posudzovania potreby poskytnutia ochrany nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by aj naďalej nemohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Preto by za štandardných okolností mu na území SR prináležalo predĺženie doplnkovej ochrany.

9. Zdôraznil, s poukazom na § 20 ods. 3 zákona o azyle, že ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, pričom podstata vylúčenia spočíva v tom, že najskôr sa ustáli, či žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie, prípadne predĺženie doplnkovej ochrany a následne je žiadateľ na základe vylučujúcich klauzúl vylúčený z poskytovania doplnkovej ochrany. V jeho prípade bolo ustálené, že by mohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, avšak zároveň bolo preukázané, že on, ako osoba, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Poukázal na to, že uznesením Prezídia Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii, Oddelenie operatívnej činnosti a vyšetrovania

- Východ, pracovisko F. č. I.-XX/NJ-T.-XXXX zo 06.12.2015 bolo voči nemu začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, pričom obvinenie voči nemu bolo vznesené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Spolu s manželkou T. G., rodenou Y., sú obvinení zo zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. b) Trestného zákona spáchaný v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, pričom podstata tohto trestného činu spočíva v úmysle získať pre seba alebo iného priamo, či nepriamo finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom SR alebo osobu s trvalým pobytom na území SR, pričom organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice SR alebo prechod cez jej územie alebo také konanie umožní alebo v ňom pomáha, alebo na ten účel vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti. Ešte počas pobytu v Sýrii žalobca spolu s manželkou prijali od občanov Sýrie najmenej 31 cestovných pasov, pričom tieto prepravili na územie SR, kde do nich mali zabezpečiť vízové nálepky a takéto pasy mali zaslať späť do Sýrie, pričom držiteľia týchto pasov mali potom vstupovať na územie Európskej únie a SR. Úmyselne teda vytvárali pre občanov Sýrie podmienky k nedovolenému prekročeniu štátnej hranice, pričom za zabezpečenie takto upravených cestovných pasov vopred prijali najmenej 30 000 Eur. Proti uzneseniu zo dňa 06.12.2015 o začatí trestného stíhania a obvinení osôb podal žalobca sťažnosť na okresnú prokuratúru, pričom táto bola uznesením č. 1Pv/345/15/7702-32 z 15.02.2016 zamietnutá ako nedôvodná.

10. Doplnil, že Okresná prokuratúra Humenné podala na žalobcu a jeho manželku dňa 26.08.2016 obžalobu na Okresný súd Humenné, ktorý uznesením sp. zn. 3T/134/2016-678 z 26.09.2016 odmietol obžalobu z dôvodu, že obžalovanému nebol doručený písomný preklad obžaloby do arabského jazyka, čím bolo závažne porušené jeho právo na obžalobu. Voči tomuto uzneseniu podal prokurátor sťažnosť, ktorú následne vzal späť. Zdôraznil, že obžaloba bola odmietnutá výlučne z procesných dôvodov, pričom trestné stíhanie žalobcu aj naďalej trvá a je stále obvinený z uvedenej trestnej činnosti.

11. Vzhľadom na to, že trestné stíhanie žalobcu stále pretrváva a Migračný úrad má k dispozícii aj dôkazné prostriedky o jeho konaní, nie je pochyb, že u jeho osoby sa jedná o osobu, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, pričom na vylúčenie osoby z dôvodu jej bezpečnostného rizika pre spoločnosť postačuje podľa § 13c ods. 2 zákona o azyle dôvodné podozrenie. Úprava tohto ustanovenia je transponovaním článku 17 ods. 1 písm. d) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany, ktorá hovorí, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu v ktorom sú prítomné, pričom takýmito dôvodmi je existencia trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči konkrétnej osobe, pričom v trestnom konaní už bolo vykonané množstvo dôkazov, ktoré dokazujú, akým spôsobom a akými osobami bol trestný čin spáchaný. Tieto dôkazy sú dostačujúce na preukázanie faktu, že existuje dôvodné podozrenie, že osoba je nebezpečná pre spoločnosť, a to konkrétne svojim správaním. Z vyšetrovania je zrejmé, že žalobca s manželkou začali s páchaním tejto trestnej činnosti už pred príchodom do SR, keď už v Sýrii prevzali pasy a po príchode do SR plánovali, aby na tieto pasy nelegálnym spôsobom prichádzali do SR osoby zo Sýrie. Z tohto správania je zrejmá vysoká miera systematizácie, organizácie a plánovania trestnej činnosti a nejde teda o nejakú náhodilú trestnú činnosť, ale o správanie systematické, plánované a organizované.

12. V prípade trestného činu prevádzachstva ide o závažnú trestnú činnosť, ktorá spočíva v preprave osôb na územie SR, pričom tieto osoby sa takto vyhnú akejkoľvek bezpečnostnej kontrole na našom území a iba samotná prítomnosť týchto osôb môže predstavovať bezpečnostné riziko. To je navyše znásobené tým, že išlo o prepravu vyššieho počtu osôb z dôvodu finančného zisku. V prípade týchto osôb môže dochádzať k vážnemu porušeniu ich základných ľudských práv, spolu s narušením ich duševnej integrity v dôsledku správania, ktorému sú vystavené. Tento trestný čin teda predstavuje vysoký stupeň nebezpečenstva pre spoločnosť, ktorý si uvedomujú aj štátne orgány, ktoré zavádzajú špeciálne programy pre potlačenie tohto nebezpečného fenoménu. Navyše pri prebiehajúcej migračnej kríze sú si vedomé nebezpečenstva takejto trestnej činnosti aj štáty EÚ a snažia sa voči prevádzachstvu bojovať.

13. Pokiaľ sa týka vylúčenia možnosti poskytnutia doplnkovej ochrany z dôvodu nebezpečnosti pre spoločnosť poukazoval na jej implementáciu do slovenského právneho poriadku zo Smernice Rady 2004/83/ES z 29.04.2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych

príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu a obsah poskytovanej ochrany, pričom článok 17 ods. 1 písm. d) už upravenej Smernice č. 2011/95/EÚ uvádza, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná. Táto smernica však výslovne nedefinuje správanie, ktoré je možné považovať za nebezpečné pre spoločnosť a je výlučne na úprave a posúdení členských štátov, ako toto nebezpečenstvo budú posudzovať. Poukazoval na rôznu prax členských štátov Európskej únie, pričom vyhodnotenie osoby, ako nebezpečnej pre spoločnosť, sa viaže vždy na páchanie trestnej činnosti, prípadne na samotné odsúdenie za túto trestnú činnosť, pričom tieto aspekty boli u žalobcu naplnené.

14. V tejto súvislosti poukazoval na dôvody rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 1Sža/18/2010 z 30.10.2010 kde sa uvádza, že ak žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany, je vylúčený z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že osoba predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Nebezpečenstvo žiadateľa je však treba popísať a uviesť, ak štátny orgán dospel k uvedenému názoru. Mal za preukázané, že na základe uznesenia o začatí trestného stíhania č. UHCP-69/NJ-V-2015 zo 06.12.2015, v ktorom bolo opísané konanie žalobcu, ako aj jeho nebezpečenstvo je zrejmé, že jeho spoločenská bezpečnosť je vysoká, keďže v súčasnosti ochrana spoločnosti pred prevádzacstvom a najmä pred príchodom nepreverených osôb z krajín, kde pôsobia teroristické organizácie, je jednou z najväčších priorít SR. Z toho dôvodu osoby podieľajúce sa na tejto trestnej činnosti musia byť považované za osoby, ktoré považujú nebezpečenstvo pre spoločnosť, pričom žalobca stále popiera spáchanie skutkov, nespolupracuje v trestnom konaní a ani svoje konanie nikdy neoľutoval. Takisto dôležitým prvkom pri posudzovaní nebezpečenstva konkrétnej osoby je ustálenie konkrétnej zodpovednosti za činy, ktoré toto nebezpečenstvo môžu predstavovať, pričom v tomto prípade je individuálna zodpovednosť preukázaná, keďže ide o úmyselný trestný čin s jasne definovaným správaním žalobcu, ktoré malo viesť k prepravovaniu osôb na územie SR, pričom s týmto konaním začal už pred príchodom na územie SR a toto konanie nesie znaky organizácie a systematizácie.

15. Dodal, že posledným dôležitým aspektom vylúčenia osoby z poskytovania doplnkovej ochrany je vyhodnotenie, či samotné vylúčenie bude adekvátne nebezpečenstvu hroziacemu v prípade návratu do krajiny pôvodu, pričom správny orgán mal zato, že z vyhodnotenia konkrétneho príkladu je jasné, že žalobcovi nehrozia v krajine žiadne konkrétne problémy súvisiace s individuálnymi dôvodmi a jeho problémy sú výlučne všeobecného charakteru, teda hrozba neselektívneho násillia z dôvodu pretrvávajúcej občianskej vojny, keďže tento stav ohrozuje všetkých obyvateľov D.. Z tohto je zrejmé, že intenzita ohrozenia jeho osoby v D. nie je vysoká, ale je priemerná, rovnajúca sa tomu, že by sa mohol stať obeťou náhodného útoku. Ochrana osoby, znamenajúcej nebezpečenstvo pre spoločnosť pred náhodným útokom preto nemôže byť postavená v rovnakej výške, ako ochrana spoločnosti. Vylúčenie osoby z doplnkovej ochrany je v tomto prípade adekvátne miere nebezpečenstva, ktoré by jej mohlo hroziť v prípade návratu do D., pričom žalobcovi v krajine pôvodu žiadne nebezpečenstvo ani nehrozí, o čom svedčí fakt, že jeho bratovi bol vydaný výpis registra trestov žalobcu, ktorý je čistý. Keďže žalobca bol už v tom čase mimo Sýrie a odvtedy sa do Sýrie nevrátil, je zrejmé že mu v Sýrii nehrozí žiadne trestné stíhanie a tvrdenie, ktoré uvádzal v konaní o udelenie azylu, že po ňom pátrajú sýrske štátne orgány je teda nepravdivé a vykonštruované, čo tiež svedčí o nedôveryhodnosti jeho osoby.

16. Pokiaľ sa týka ďalších záväzkov Slovenskej republiky v oblasti ochrany ľudských práv, tak článok 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s vyhostením osôb sa nemôže vykladať v súvislosti s rozhodovaním o azyle, respektíve doplnkovej ochrany. Azylové konanie nie je konaním, ktoré samé o sebe zakladá vyhostenie žalobcu do Sýrie, toto je predmetom výlučne konania o vyhostení. Právo na azyl a doplnkovú ochranu nie je zahrnuté medzi práva a slobody, ktoré sú obsiahnuté v texte Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani protokoloch k nemu. Z tohto dôvodu právo na azyl a doplnkovú ochranu nie je absolútne, ale môže dôjsť k vylúčeniu osôb z tohto práva. Ak by osobe hrozilo, že by v krajine návratu mohla čeliť reálnej hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, tak tieto hrozby sú u osôb vylúčených z medzinárodnej ochrany posudzované v SR v rámci konania, ktoré zakladá samotné vyhostenie osoby. Je teda vecou príslušného správneho orgánu, ktorým Migračný úrad nie je, zaoberať sa podrobne bezpečnostnými rizikami prípadného návratu cudzinca do krajiny pôvodu v prípade, ak sa k tomuto inštitútu pristúpi.

17. Takisto sa vyjadril k tvrdeniam žalobcu, ktorému dal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ktorý uviedol, že činnosť, z ktorej je obvinený, nevykonával. Fakt, že sa u neho našlo 31 syrských cestovných pasov vysvetlil, že ich zo Sýrie zobral nedopatrením a až po 3 mesiacoch na Slovensku zistil, že ich má doma, čo je nedôveryhodné, lebo ak by chcel, mal stále dosť času ich zaslať späť do Sýrie alebo ich odovzdať slovenským štátnym orgánom, čo neurobil. Zároveň nevysvetlil prečo zasielal scan jedného z dokladov občianovi Sýrie s vízovou nálepkou vydanou na iné meno a rovnako nedokázal vysvetliť ako je možné, že obdržal zo Sýrie financie, pričom sa odvoláva len na svoju manželku. Rovnako boli v trestnom konaní vypočuté osoby, ktoré nepotvrdili jeho verziu, ale uviedli, že pasy odovzdali jeho manželke, aby im vybavila víza na Slovensku. Uvedené dôkazné prostriedky sú presne opísané a vyhodnotené v uznesení o začatí trestného stíhania, ako aj v obžalobe Okresnej prokuratúry Humenné, pričom nie je povinnosťou migračného úradu skúmať opodstatnenosť trestného stíhania žalobcu na území SR, čo je v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. Migračný úrad iba vyhodnotí mieru rizika daného konania a rozhodne, či je natoľko závažná, že osoba je nebezpečná pre spoločnosť, čo bolo v jeho prípade jednoznačne preukázané, nakoľko na neposkytnutie doplnkovej ochrany postačuje, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

18. Mal zato, že rovnako nie je potrebné vypočúť manželku žalobcu, čo navrhla právna zástupkyňa žalobcu, nakoľko migračný úrad v žiadnom prípade nemôže pristúpiť k spochybneniu dôkazov vykonaných v trestnom konaní a nemôže nijakým spôsobom do tohto konania zasahovať, pričom jej vypočutím chce vyvrátiť dôkazy vykonané v trestnom konaní. Tieto dôkazy však boli vykonané v inom konaní, pričom bolo kompetentnými orgánmi rozhodnuté, že sú postačujúce na začatie trestného stíhania. Takisto ani uznesenia súdov, ktorými nebol žalobca vzatý do väzby a ktorým bola odmietnutá obžaloba, nemajú pre azylové konanie výpovednú hodnotu. Pre konanie je podstatný fakt, že trestné konanie voči nemu stále beží a že je obvinený z uvedenej trestnej činnosti.

19. Pokiaľ sa týka odvolávania sa na právo na rodinný život dodal, že azylové konanie nemá v žiadnom prípade za úlohu riešiť právo na rodinný život žalobcu, ale rieši výlučne udelenie niektorej z foriem medzinárodnej ochrany, resp. vylúčenie z nej, čo je aj jeho prípad. Právo na rodinný život a zlúčenie rodiny v rámci SR rieši zákon o pobyte cudzincov a žalobcu je potrebné odkázať na konanie podľa tohto zákona.

20. Správnou žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 10.01.2017 (č.l. 1-4 spisu), sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016 v celom rozsahu a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy konania. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasil v celom rozsahu, nakoľko žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

21. Nesúhlasil so záverom žalovaného a existencii dôvodov na neposkytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 2 písm. e) z dôvodu, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Nebezpečenstvo žalobcu pre spoločnosť vyplýva podľa názoru žalovaného zo skutočnosti, že voči nemu bolo uznesením Prezídia policajného zboru Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Národná jednotka boja proti nelegálnej migrácii, Oddelenie operatívnej činnosti a vyšetrovania - Východ, pracovisko F. č. I.-XX-Q.-T.-XXXX zo dňa 06.12.2015 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, pričom obvinenie voči nemu a jeho manželke bolo vznesené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo zločinu prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. b) Trestného zákona spáchaného v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Poukazoval na Smernicu Rady č. 2004/83/ES z 29.04.2004 (tzv. Kvalifikačná smernica), z ktorej vyplýva, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „trestné stíhanie menovaného stále pretrváva a Migračný úrad má k dispozícii aj dôkazné prostriedky o konaní menovaného, nie je pochýb, že u osoby menovaného sa jedná o osobu, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť ...“, pričom z daného nie je možné zistiť, aké dôkazné prostriedky má žalovaný k dispozícii a z akých konkrétnych podkladov a skutočností vychádzala jeho správna úvaha, keď opätovne s určitosťou vyhodnotil žalobcu ako osobu nebezpečnú pre spoločnosť. Opätovne poukazoval na odôvodnenia Uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 10Tpo/1007/2015-50 zo dňa 15.12.2015, ktorý krajský súd zamietol sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniam Okresného

súdu Humenné č. k. 0Tp/58/2015-14 a 0Tp/58/2015-25 zo dňa 09.12.2015 a naďalej mal za to, že z predložených výpisov z registra trestov žalobcu a zo súčasného stavu trestného konania, kedy Okresný súd Humenné uznesením 3T/134/2016-678 zo dňa 26.09.2016 rozhodol o odmietnutí obžaloby prokurátora, nie je možné vyvodiť záver o nebezpečnosti žalobcu pre spoločnosť. Takisto aj z vyjadrenia Slovenskej informačnej služby táto nedisponuje takými informáciami, na základe ktorých by žalobca mohol byť považovaný za dôvodne nebezpečného pre spoločnosť.

22. Dával do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) na prípad C.G. a ostatní proti Bulharsku z 24.07.2008, kde súd konštatoval, že posúdenie zapojenia sťažovateľa do obchodu s narkotikami ako ohrozenie národnej bezpečnosti bez ohľadu na závažnosť tohto činu a nepriaznivé následky, ktoré majú drogy na spoločnosť, ide nad rámec významu tohto pojmu. Preto mal za to, že žalobca v konaní o predĺžení doplnkovej ochrany uviedol skutočnosti relevantné pre jej priznanie, pričom oprávnenosť a odôvodnenosť jeho obáv bola v konaní náležite preukázaná, čo nespochybňoval ani žalovaný. Žiadal, aby žalovaný aplikoval princíp objavujúci sa v judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v azylovom konaní, a to zásadu, že pri splnení podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu - benefit of doubt“. Aplikujúcu túto zásadu mal žalovaný predĺžiť žalobcovi doplnkovú ochranu.

23. Rovnako nesúhlasil s vyjadrením žalovaného, ktorý posúdil osobu žalobcu ako nedôveryhodnú, a to len na základe skutočností, že sa bratovi žalobcu podarilo zabezpečiť jeho výpis z registra trestov, pričom tento register vypovedá len o skutočnosti, že žalobca nebol v krajine pôvodu právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu. Neobsahuje informácie o tom, či je alebo nie je voči nemu v krajine pôvodu vedené trestné stíhanie a žalovaný nemohol v žiadnom prípade z tohto výpisu z registra trestov dospieť k záveru, že žalobcovi v Sýrii nehrozí žiadne trestné stíhanie a že jeho tvrdenia, uvádzané v azylovom konaní, sú nepravdivé a vykonštruované, čo má svedčiť o jeho nedôveryhodnosti. Týmto žalovaný zjavne prekročil medze zákonom povolennej správnej úvahy. Nesúhlasil s konštatovaním žalovaného uvedeného na strane 8 odsek 2 napadnutého rozhodnutia, že v prípade azylového konania sa neaplikuje článok 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s vyhostením osôb, ktoré sa nemôže vykladať v súvislosti s rozhodovaním o azyle, respektíve doplnkovej ochrany, nakoľko rozhodnutím NS SR v rozsudku sp. zn. 1SžoKS 14/05 zo dňa 25.10.2005 sa tento súd vyjadril ku skutočnostiam, ktoré zakladajú prekážku vyhostenia s ohľadom nie len na článok 3 Európskeho dohovoru, ale aj článok 33 ods. 1 Dohovoru o právnom postavení utečencov a článku 3 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

24. Poukazoval aj na znenie článku 8 ods. 1 a 2 Dohovoru, ako článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s článkom 16 ods. 1 Dohovoru, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu je zrejmé, že napriek skutočnosti, že žalobca je ženatý, jeho manželkou je občianka SR a spoločne vychovávajú svoje maloleté deti, sa žalovaný nezaoberal dopadom svojho rozhodnutia na záujmy týchto maloletých detí. Nepredĺžením doplnkovej ochrany žalobcu a s tým súvisiacim následným konaním o jeho vyhostení dôjde k jeho odlúčeniu od zvyšku jeho rodiny a tým k porušeniu práva žalobcu a jeho maloletých detí na zachovanie ich rodinného a súkromného života. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok NS SR sp. zn. 1SžoKS 150/04 zo dňa 23.06.2005. Aj keď dané rozhodnutie bolo vydané v čase inej právnej úpravy azylového konania, nič na tom nemení tá skutočnosť, že predmetné napadnuté rozhodnutie žalovaného bude mať vplyv na rozdelenie rodiny a teda sa dotýka článku 8 Dohovoru. Žalovaný teda neskúmal a v rámci napadnutého rozhodnutia ani neodôvodnil, či je predmetný zásah v súlade s podmienkami vyplývajúcimi z odseku 2 článku 8 Dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná a má prednosť pred ustanoveniami zákona o azyle. Napadnuté rozhodnutie zasahuje do práva účastníka konania na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného článkom 8 odsek 1 Dohovoru a nerešpektuje zásadu primeranosti medzi naliehavosťou sledovaného legitímneho cieľa a intenzitou, povahou a dôsledkami zásahu do tohto jeho práva.

25. V správnej žalobe uviedol, že bol s ním vykonaný pohovor dňa 27.10.2016, v ktorom sa vyjadril k podkladom rozhodnutia a kde aj predložil výpis z registra trestov v Sýrii, ktorý mu vybavil jeho nevlastný brat a zaslal mu poštou. Rovnako predložil uznesenie Okresného súdu v Humennom sp. zn. 3T/134/2016-678 z 26.09.2016, ktorým rozhodol o odmietnutí obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné sp. zn. 1Pv 345/15/4402 z dôvodu, že obžalovanému nebol doručený písomný preklad obžaloby do arabského jazyka, čím bolo závažne porušené jeho právo na obžalobu, ktorého neoddeliteľnou časťou je preklad základných dokumentov, medzi ktoré patria najmä uznesenie o

vznesení obvinenia a obžaloba. Rovnako predložil uznesenie Okresného súdu v Humennom sp. zn. 3T/1134/2016-678 zo dňa 14.10.2016, ktorým berie na vedomie späťvzatie sťažnosti prokurátora z 10.10.2016 proti uzneseniu Okresného súdu v Humennom sp. zn. 3T/134/2016 z 26.09.2016. K týmto podkladom uviedol, že to, z čoho bol v SR obvinený nevykonával, uviedol okolnosti, za ktorých došlo k jeho obvineniu a vyjadril sa ku skutočnostiam, ktoré sa mu v trestnom konaní kladú za vinu - opísal dôvody, pre ktoré sa doklady - cestovné pasy, nachádzali v jeho domácnosti, avšak nedisponoval všetkými informáciami na to, aby sa mohol vyjadriť k ďalším dôležitým informáciám z trestného konania, nakoľko nebol osobou, ktorá prijala peňažné prostriedky na svoj účet a nebol ani osobou, ktorá disponuje bližšími informáciami o účele prijatia týchto peňažných prostriedkov. Poukazoval na vyjadrenie svojej manželky pani T. G. zo dňa 10.11.2016, ktoré bolo sprostredkované aj žalovanému, kde táto poukázala na dôvod prijatia peňazí, prečo sa nachádzali na jej účte, aké prostriedky z nich hradila, najmä súvisiace s vybavením pobytu a služby právničky rodinám, ktorým mala vybaviť pobyt z ktorých hradila služby prekladateľa a zabezpečenie ich ubytovania na Slovensku a bližšie vysvetlila iné skutočnosti týkajúce sa prijatia peňažných prostriedkov, pričom nebolo preukázané, aby na pasoch, ktoré mali doma, bolo vykonávané určité falšovanie, respektíve pozmeňovanie.

26. Doplnil, že následne, vzhľadom na zdravotný stav manželky (vysoké štádium tehotenstva), namiesto jej vypočutia pre doplnenie podkladov k rozhodnutiu o žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany žalobca navrhol do konania pripojiť trestný spis vo veci zločinu prevádzachstva, v ktorom sa nachádzajú bližšie informácie o skutočnostiach, ktoré majú význam pre rozhodnutie Migračného úradu o tejto žiadosti. Namietal, že žalovaný k vyjadreniam manželky žiadateľa v napadnutom rozhodnutí nezaujal k nim žiadne stanovisko, len uviedol, že nie je ju potrebné vypočuť, ako to navrhuje právna zástupkyňa, nakoľko Migračný úrad v žiadnom prípade nemôže pristúpiť k sponchybnovaniu dôkazov vykonaných v trestnom konaní a nemôže nijakým spôsobom do tohto konania zasahovať. K danému uviedol, že jeho právna zástupkyňa v žiadnom prípade nenavrhol vypočutie manželky žalobcu, keďže táto sa nachádzala vo vysokom štádiu tehotenstva, ale navrhla pripojiť trestný spis, v ktorom sa nachádzajú bližšie informácie o skutočnostiach, dôležitých pre rozhodnutie.

27. Záverom dodal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je teda možné zistiť, ako sa žalovaný vysporiadal s tvrdeniami manželky žiadateľa, obsiahnutými vo vyjadrení zo dňa 10.11.2016, keďže k nim nezaujal žiadne stanovisko, pričom z obsahu napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť, či sa za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu veci si žalovaný v konaní zaobstaral aktuálne informácie z trestného spisu tak, ako to žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vo svojom vyjadrení navrhoval.

28. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 08.02.2017 (č.l. 18-20 spisu) žiadal, aby súd rozsudkom správnu žalobu zamietol.

29. Vo vyjadrení opísal chronológiu konania týkajúceho sa žalobcu, ako aj jeho život v krajine pôvodu. Poukázal nato, že ostatné rozhodnutie týkajúce sa žalobcu zo dňa 01.03.2016, ktorým mu nepredšil doplnkovú ochranu podľa § 20 ods. 3 z dôvodov podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle, bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Saz/2/2016 zo dňa 19.06.2016 v intenciách, ktorého aj rozhodol.

30. Pokiaľ sa týka žalobných námietok poukázal na chronológiu trestného konania voči žalobcovi, pričom zdôraznil, že obžaloba bola odmietnutá výlučne z procesných dôvodov, pričom trestné stíhanie žalobcu naďalej trvá a tento je stále obvinený z uvedenej trestnej činnosti. Rovnako sa žalobca nemôže dovolávať pravidla v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu - benefit of doubt, nakoľko v jeho prípade sa uplatní vylučovacia klauzula na poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle. Opätovne poukazoval na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 1 Sža/18/2010 z 30.10.2010 v zmysle ktorého štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčené z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomní, pričom takýmto dôvodom, je aj existencia trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči žiadateľovi a jeho manželke, ktorí svoju činnosť dlhodobo plánovali, keď ešte na území Sýrie prevzali sýrske pasy, na ktoré mali do SR nelegálne prichádzať osoby zo Sýrie, či iných štátov. Závažnosť zločinu prevádzachstva je vysoká a predstavuje vysokú mieru nebezpečnosti pre spoločnosť.

31. Vzhľadom nato, že boli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku, súd v súlade s ustanovením § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku verejne vyhlásil rozsudok dňa 06.04.2017.

§

32. Podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle, Ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ

e) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

33. Podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle, Doplnková ochrana podľa § 13a a 13b sa poskytuje na jeden rok; po uplynutí jedného roka sa poskytovanie doplnkovej ochrany na žiadosť predĺži vždy o dva roky, ak sú splnené podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie podľa § 13c ods. 2 až 4. Cudzinec je povinný podať žiadosť podľa predchádzajúcej vety najskôr 90 dní pred uplynutím lehoty, na ktorú bola poskytnutá, a najneskôr v posledný deň tejto lehoty; doplnková ochrana trvá až do rozhodnutia o žiadosti. Žiadosť sa podáva na úradnom tlačíve, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2a, osobne na policajnom útvere podľa miesta pobytu; vyplnenú žiadosť policajný útvar bezodkladne zašle ministerstvu.

34. Podľa článku 17 ods. 1 písm. d) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (prepracované znenie), Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa:

d) že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomní.

35. Podľa § 355 ods. 2 Trestného zákona, Kto v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky,

a) organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní, alebo v ňom pomáha, alebo

b) na účel podľa písmena a) vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

36. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutia správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

38. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

39. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

40. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

41. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

42. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

43. Pokiaľ sa týka námietok žalobcu voči rozhodnutiu žalovaného súd právne uzatvára:

44. Pri posudzovania nebezpečnosti konania žalobcu pre spoločnosť súd zotrváva na svojich záveroch uvedených v ostatnom rozsudku, v ktorom posudzoval prípad žalobcu, č.k. 5Saz 2/2016 zo dňa 19.07.2016.

45. K danému však správny súd dopĺňa, že od ostatného rozhodovania sa situácia v trestnom konaní a nazeraní na žalobcu ako nebezpečného pre spoločnosť, najmä jeho intenzita, t.j. stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, zmenila vzhľadom na uznesenie Okresného súdu Humenné č.k. 3T/134/2016-678 zo dňa 26.09.2016, ktorým súd rozhodol o odmietnutí obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné sp. zn. 1Pv345/15/4402. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia však akékoľvek ďalšie správy týkajúce sa trestného stíhania žalobcu po dátume 26.09.2016 absentujú, a nie sú ani súčasťou spisového materiálu žalovaného. Preto bez ďalšieho nemožno konštatovať, že dané odmietnutie (aj keď z procesných dôvodov) nemá vplyv na posúdenie osoby žalobcu v zmysle § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle.

46. Žalovanému teda možno vytknúť, že nepristúpil k dostatočnému zisteniu skutkového stavu veci, nakoľko jeho povinnosťou nie je len zhromažďovať informácie svedčiacie v neprospech žiadateľa, ale aj v jeho prospech. Teda, že si nežadovávajú aktuálne informácie z trestného konania vedeného voči žalobcovi a preto zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného možno považovať za nedostačujúce pre riadne posúdenie veci.

47. V tejto súvislosti rovnako obstoja aj námietka, že sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ mal zato, že má dôkazné prostriedky o konaní žalobcu, z ktorých vyvodzoval (aj keď ich konkrétne neuvádza), že ide o osobu, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, sa nevysporiadal s tvrdeniami manželky žalobcu uvedenými vo vyjadrení zo dňa 10.11.2016, aj keď ako sám uvádza, v žiadnom prípade nemôže pristúpiť k spochybňovaniu dôkazov vykonaných v trestnom konaní a nemôže nijakým spôsobom do tohto konania zasahovať. Preto sa preskúmané rozhodnutie javí ako čiastočne nepreskúmateľné.

48. Po zvážení námietok a vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 220 Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou správneho orgánu odstrániť pochybenia, na ktoré súd poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Keďže súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozhodnutia z dôvodov uvedených vyššie nebolo účelné sa v ďalšom zaoberať ostatnými žalobnými námietkami.

49. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich

skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.